

Uit 'Op de grens van Kleur'

Renske Bakker in de Leeuwarder Courant (16 oktober 2015)

...De associatie met water ligt echter ferm in het gebied van Cora Heerkens. Van de twee schilders is zij degene met een veel ingetogener kleurenpalet. Niettemin zoekt zij ook de grenzen op, ditmaal tussen water, lucht en licht. Maar haar prachtige wazige beelden van daar waar de zee overgaat in de lucht, leveren vanzelfsprekend geen scherpe grenzen op. Evenmin is er een scherpe scheiding tussen figuratie en abstractie, en laten Heerkens' schilderijen het water in haar meest abstracte vorm zien. Of het nu om landschapstaferelen gaat of studies van wateroppervlakten, voortdurend verspringt het oog van verf naar voorstelling.

Op de grotere doeken werkt dat vanzelfsprekend goed, omdat ze de mogelijkheid bieden er met de neus bovenop te staan of het geheel van een afstand te zien. Maar het zijn de veel kleinere doekjes die niet het algemene maar het bijzondere laat zien. De scheiding tussen het schilderij als objectje en als drager van een voorstelling is hier veel moeilijker te vergeten. Heerkens blinkt uit in het overbruggen daarvan door een grotere mate van details te schilderen. Het zijn eveneens wazige beelden, maar tegelijk zijn daar de zichtbare details, van vette omgeploegde klei of witte koppen op de golven. Het is duidelijk dat het water voor Heerkens de ultieme bron van inspiratie is. Zo eenvoudig kan de relatie tussen schilder en onderwerp zijn: haar interesse in een gezichtloos object dat zelf oneindig veranderlijk is.

